

Sygn. akt IV Ka 346/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SA Stanisław Tomasik (spr.)

del. SR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Sławomira Kierskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 roku

sprawy **K. T.**

oskarżonego z art.280§1 kk w zb. z art.157§2 kk w zw. z art.11§2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżyciela posiłkowego W. C.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 16 kwietnia 2013 roku sygn. akt VII K 873/12

na podstawie art.437§1 kpk, art.636§2 kpk w zw. z art.633 kpk, art.9 i art.13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

1) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając skargi apelacyjne Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim i oskarżyciela posiłkowego W. C. za oczywiście bezzasadne;**

2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu W. C. w postępowaniu odwoławczym;

3) zasądza od oskarżyciela posiłkowego W. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 526,60 (pięćset dwadzieścia sześć 60/100) złotych;

4) kosztami procesu w części dotyczącej apelacji Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt. IV Ka 346/13

UZASADNIENIE

K. T.został oskarżony o to, że w dniu 29 kwietnia 2012 roku w P.(...) woj. (...), przy końcu ul. (...), w rejonie trasy W.- K., dokonał rozboju na osobie W. C.w ten sposób, że po uprzednim kopnięciu pokrzywdzonego w zgięcie

nogi z tyłu i dwukrotnym uderzeniu w głowę całą butelką po piwie spowodował upadek W. C. na ziemię, po czym dalej kopał pokrzywdzonego, a następnie po przeszukaniu kieszeni jego ubrania, zabrał w celu przewłaszczenia znajdujące się w nich pieniądze w kwocie 1190 zł, telefon komórkowy marki L. (...) o wartości 500 złotych, okulary ze szklami progresywnymi, opakowanie Nitrogliceryny, wszystko o łącznej wartości 2500 złotych, powodując u W. C. obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej głowy w okolicy czołowej lewej o długości 3 cm, skutkujące naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 roku w sprawie sygn. akt VII K 873/12

1. oskarżonego K. T. w miejsce zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2012 roku w P.(...) woj. (...), przy ul. (...), w rejonie trasy W.- K. uderzył W. C. dwukrotnie butelką w głowę i kopnął powodując u W. C. obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej głowy w okolicy czołowej lewej o długości 3 cm, skutkujące naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni, czym wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

4. na podstawie art. 46 § 2 kk zobowiązał oskarżonego K. T. do zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. C. kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych tytułem nawiązki;

5. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w P.(...) kwotę 826,56 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżycielowi posiłkowemu przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu;

6. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 306,80 (trzysta sześć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu części wydatków oraz zwolnił oskarżonego od opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Tryb i oskarżyciel posiłkowy.

Apelacja oskarżyciela publicznego, została wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 2 i 3 kpk i zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego wyroku, wyrażającą się w treści art. 7 ***k.p.k.*** i art. 366 § 1 ***k.p.k.*** oraz art. 410 ***k.p.k.*** oraz wynikający z niej błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę wydanego wyroku, mający ostatecznie wpływ na jego treść, które to polegały na uznaniu oskarżonego K. T. winnym popełnienia - w miejsce zarzucanego mu czynu - jedynie przestępstwa z art. 157 § 2 k.k., a tym samym uznaniu, iż pomimo zgromadzonego i kompletnego materiału dowodowego zachowanie oskarżonego nie wypełnia znamion stypizowanych w art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., ponieważ wyjaśnienia oskarżonego, konsekwentnie przyznającego się tylko do uderzenia pokrzywdzonego, a nie zaboru mienia, wobec sprzeczności jego wersji zdarzenia z wersją pokrzywdzonego należy rozpatrywać przez pryzmat art. 5 § 2 k.p.k., zaś zeznania pokrzywdzonego niewiarygodne na skutek konieczności ich weryfikowania innymi źródłami dowodowymi, w tym co do przedmiotów skradzionych podczas dokonanego na rozboju, okoliczności ich zaboru oraz daty uwypuklania przez pokrzywdzonego szczegółowości opisu poszczególnych przedmiotów, podczas gdy całość zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie świadczył i, po uzupełnieniu w fazie jurysdykcyjnej, nadal świadczy o wypełnieniu przez znamion zarzucanego mu czynu, a zaskarżany wyrok nie

opiera się wobec tego podstawie wszystkich niezbędnych, już przeprowadzonych i nie wymagających żadnej mierze uzupełnienia dowodach, winnych być ocenianymi swobodnie uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania, jak też niewybiórczo a obiektywnie, a całościowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego świadczy o ustaleniu jasnej, niebudzącej żadnych wątpliwości wersji zdarzenia z dnia 29 kwietnia 2012 roku, kiedy to oskarżony po uprzednim kopnięciu pokrzywdzonego w zgięcie nogi z tyłu i dwukrotnym uderzeniu w głowę butelką po piwie spowodował upadek W. C. na ziemię, po czym dalej kopał pokrzywdzone a następnie po przeszukaniu kieszeni jego ubrania zabrał w celu przywłaszczyć znajdujące się w nich poszczególne i ujęte w stawianym zarzucie przedmioty, łącznie skutkuje uznaniem, iż wyrok w takim kształcie nie może się ostać.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb.

Apelacja oskarżyciela posiłkowego jak wynika z jej treści wywiedziona z art. 438 pkt 1,3,4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła;

- naruszenie prawa materialnego poprzez przyjęcie przez Sąd meriti, że zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion przestępstwa z art. 280 § 1 kk;

-naruszenie prawa procesowego i nieuwzględnienie zeznań pokrzywdzonego i faktu, że w pierwszych depozycjach był w szoku dlatego nic nie mówił o zaborze rzeczy;

-rażącą niewspółmierność kary.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyn oskarżonego wypełnił dyspozycję art. 280 § 1 kk, zasądzenie na jego rzecz kwoty 4500zł tytułem zadośćuczynienia i wymierzenie oskarżonemu kary w wysokości od 3-5 lat pozbawienia wolności

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 czerwca 2013 roku

Prokurator popierał skargę apelacyjną Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Tryb. i wnioski w niej zawarte oraz przyłączył się do apelacji oskarżyciela posiłkowego.

Pełnomocnik z urzędu oskarżyciela posiłkowego popierał apelację wniesioną przez oskarżyciela posiłkowego i wnioski w niej zawarte, przyłączył się do apelacji prokuratora. Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie kwalifikacji z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk oraz o zmianę wysokości kwoty nawiązki do kwoty 4.500 złotych; nadto wnosił o zasądzenie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone.

Oskarżyciel posiłkowy popierał własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte, przyłączył się do apelacji prokuratora. Oświadczył: podczas konfrontacji w postępowaniu przygotowawczym w dniu 21 czerwca 2012 roku na prośbę oskarżonego zaprzeczyłem aby stosował on wobec mnie przemoc, groźby i jednocześnie żądał ode mnie rzeczy i pieniędzy.

Oskarżony wnosił o nieuwzględnienie apelacji prokuratora i oskarżyciela posiłkowego i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, natomiast do uznania Sądu pozostawia kwestię wysokości nawiązki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skargi apelacyjne Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Tryb. i oskarżyciela posiłkowego są oczywiście bezzasadne, a podniesione w nich zarzuty dotyczące obrazy prawa materialnego,

błędu w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia i rażącej niewspółmierności kary należy uznać za chybione i jako takie nie zasługujące na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań podnieść należy, że wbrew wywodom skarżących apelacje sprowadzają się w istocie rzeczy do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, a dotyczących sprawstwa oskarżonego. Opierają się ona na odmiennej interpretacji zebranych w sprawie dowodów i nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowości i słuszności rozumowania Sądu I instancji. Skarżący nie wykazali bowiem w żaden sposób, że rozumowanie Sądu meriti było wadliwe bądź nielogiczne. Natomiast zarzuty przedstawione w skargach apelacyjnych mają wyłącznie charakter subiektywnej polemiki opierającej się na niekorzystnej dla oskarżonego ocenie dowodów, nie znajdującej potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy. Chodzi tu oczywiście o to, że skargi apelacyjne nie przedstawiają żadnych ważkich argumentów potwierdzających wadliwe rozumowanie Sądu I instancji. Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w pełni odpowiadają zebranych w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu I instancji o braku niepodważalnych dowodów na popełnienie przez oskarżonego K. T. czynu opisanego w art. 280 § 1 kk, pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza przez normy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 kpk. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu I instancji stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.).

Nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. Skarżący zaś negując dokonaną w sposób prawidłowy przez Sąd I instancji ocenę dowodów oraz podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, nie przytaczają w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność ustaleń faktycznych, będących podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia, poza takim jedynie, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego dawała podstawy do przypisania oskarżonemu czynu z art. 280 § 1 kk. Nie jest to argument dostateczny i wystarczający do obalenia ocen przeprowadzonych przez sąd merytoryczny. Dowody na jakich Sąd I instancji oparł swoje wnioski są bowiem w swej wymowie jednoznaczne i nie budzące wątpliwości. Sąd Rejonowy tak wnikliwie i rzetelnie ocenił materiał dowodowy, że Sąd Okręgowy w całości tą ocenę podziela.

Konstatacja Sądu I instancji, iż brak niewątpliwych dowodów na przypisanie oskarżonemu sprawstwa inkryminowanego czynu z art. 280 § 1 kk jest w pełni uprawniona w aspekcie ustalonych faktów, a nade wszystko prawidłowo, rzetelnie i wyczerpująco ocenionego materiału dowodowego, zarówno w postaci osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych. Przede wszystkim słusznie uznał Sąd meriti za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego. Oskarżony od początku był bardzo konsekwentny w swoich depozycjach. Jasno i logicznie przedstawił tok wydarzeń. Przyznawał się od początku do tego, iż uderzył pokrzywdzonego butelką i go kopnął. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że zeznania pokrzywdzonego W. C., co do okoliczności iż oskarżony zabrał telefon komórkowy, pieniądze, okulary, oraz leki są niespójne i niekonsekwentne. Przesłuchiwany bowiem po raz pierwszy w dniu 29 kwietnia 2012r (na gorąco bezpośrednio po zdarzeniu) nic nie wspominał o zaborze rzeczy. Pokrzywdzony tłumaczył to szokiem po zdarzeniu. Tłumaczenie to nie może zostać uznane za wiarygodne albowiem w kolejnym przesłuchaniu, dzień po zdarzeniu również nie wspominał nic o zaborze rzeczy. W toku kolejnego przesłuchania w dniu 4 czerwca 2012r. zatem ponad miesiąc po zdarzeniu, pokrzywdzony uzupełnił swoje depozycje jedynie co do faktów poprzedzających zajście. Trudno w takiej sytuacji przyjąć, że po takim czasie pokrzywdzony był w szoku. Dla Sądu odwoławczego najistotniejszym jednak argumentem świadczącym o niewiarygodności zeznań pokrzywdzonego jest to, iż podczas trzech kolejnych przesłuchań, nie wspominał nawet w najmniejszym stopniu o rzekomo popełnionym na nim rozboju. Ponadto linię obrony oskarżonego, iż nie dokonał on zaboru mienia wzmacnia również znacząco to, że w podczas dokonanego dzień po zdarzeniu przeszukania mieszkania oskarżonego, nie znaleziono żadnych przedmiotów należących do pokrzywdzonego W. C.. Do takiego wniosku i takiego przekonania wiedzie również lektura protokołu konfrontacji z dnia 21 czerwca 2012 roku, gdzie pokrzywdzony W. C. również nie potwierdził faktu

zaboru jego rzeczy, przy użyciu groźby i przemocy fizycznej (k.39-40). Bowiern na pytania prowadzącego czynność konfrontacji funkcjonariusza policji „ czy K. T. podczas zajścia wypowiadał jakieś groźby i używał przemocy wobec pokrzywdzonego, żądał tych przedmiotów i pieniędzy wskazanych w zawiadomieniu ?”, wskazał że oskarżony „ takich żądań nie stawiał”. Podtrzymał swoje twierdzenia, że „te rzeczy pojechały razem z oskarżonym w samochodzie i po prostu już ich nie oddał.” (k.40)

W związku z powyższym, Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu meriti w zakresie ostatecznej oceny przedmiotowego zdarzenia, jak i metod ukierunkowanych na weryfikację jego przebiegu i skutków. Zatem, słusznie ocenił Sąd I instancji, że w przedmiotowej sprawie na uznanie oskarżonego K. T. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk, nie pozwala zgromadzony w sposób kompleksowy i rzetelny materiał dowodowy. W tym miejscu wymaga podkreślić, iż w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w sposób logiczny, niezwykle wnikliwy, precyzyjny i szczegółowy uzasadnił swe stanowisko w zakresie oceny zebranych dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego, powyższe wnioski Sądu Rejonowego są wyważone i przekonujące. Przede wszystkim zaś umacniają Sąd Okręgowy w przekonaniu, że Sąd Rejonowy prawidłowo i zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów dokonał subsumpcji zebranego materiału dowodowego na potrzeby niniejszego postępowania.

Zważywszy na powyższe okoliczności Sąd Odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak też SN w wyroku z 8.04.1997 r., IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1998/217). Wywody zaś zaprezentowane uzasadnieniu skarżonego wyroku nie naruszają w żaden sposób przywołanej zasady swobodnej oceny dowodów, albowiem Sąd I instancji miał na względzie wszystkie zebrane w sprawie dowody, które wnikliwie i starannie rozważył.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych nie można przyjąć, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 280 § 1 kk. Tym samym bezprzedmiotowa staje się skarga apelacyjna oskarżyciela posiłkowego co do naruszenia prawa materialnego jak i rażącej niewspółmierności kary. Przy przyjęciu bowiem, iż czyn oskarżonego stanowił występki z art. 157 § 2 kk żądanie pokrzywdzonego, żeby wymierzyć oskarżonemu karę pozbawienia wolności w rozmiarze od 3 do 5 lat przekracza ramy określone w kodeksie karnym. Ponadto wysokość nawiązki jest również odpowiednia do poniesionej przez pokrzywdzonego szkody. Sąd Odwoławczy nie dostrzegł by wysokość nawiązki orzeczonej przez Sąd nosiła znamiona rażąco zaniżonej. Ponadto stwierdzić należy, że jeżeli skarżący uważa iż szkoda (krzywda) nie została w całości pokryta, może swoich roszczeń dochodzić w postępowaniu cywilnym.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu.

W oparciu o przepisy powołane w sentencji wyroku zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu W. C. w postępowaniu odwoławczym. Ponadto zasądził od oskarżyciela posiłkowego W. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i obciążył go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 526,60 (pięćset dwadzieścia sześć 60/100) złotych. Natomiast kosztami procesu w części dotyczącej apelacji Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim obciążył Skarb Państwa.